

ZRENIONÉ SERCE STOLEMA

Maria Herrmann – Szkoła Podstawowa w Chwaszczynie

W XIII staliatim niedalek Tëchòmia żëlë lëdze, chtërny zbùdowelë gród nad Tëchòmsczim Jezorã. Niedalek mieszkalë téż stolemë. Bëło tam téż młodé dzéwczã, chtërno miało miono Gréta. Mia jasné włosë i snôżé, mòdré òczë. Wszëtcë knôpi sã w ni kòchelë, a nawetka stolemë. Jeden stolem, chtëren zwôł sã Jónk, bëł baro zakòchóny w Gréce. Długò do ni sã przëslécył, jaż w kùńcu Gréta zgòdza sã na pòtkanié i òd tegò czasu pòstanowilë bëc razã. Ale pò rokù Jónk zmërkòł, że Gréta sã òd niego òdsuwò i nie je ju takò miłò. Jónk spitòł sã ji, czemu tak je, a òna mù wëznała ze smùtkã, że zakòcha sã w jinyim knôpie.

Stolem bël baro zaskòczony.

- Chto to je? Jak òn wëzdrzi?- zapitôł.

-Òn je człowiekã, co mô bruné włosë i òczë - òdpòwiedzała cëchò Gréta.

- Ale doch òn je czëstim mòjim procemnikã! Jak dlugò to ju dérëje? –
dopëtiwôł znerwòwóny Jónk.

– Ju sztëré miesące- òdrzekła Gréta.

Stolem Jónk bël mòckò zajiscony. Ni mógł zniesc tegò, że jegò Gréta kòchò
kògòs jinszégò.

– Gréta z nama je kùńc- rzekł stolem.

Pòtemù z całi sëlë ùderzył w gród i rozwalil wszëtczé chëcze. Gréta żalowała,
że zraniła stolema Jónka, ale miłota nie wëbiérô. Do dzysòdnia lëdze gòdają,
że gród rozpòdł sã przez stolema ò zlómónym sercu.

